

vodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Stížnost domáhá se posléze, opírajíc se o důvod zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., osvobození obžalovaných, ježto se prý jim podařil důkaz pravdy podmiňující beztrestnost. V článku se prý sděluje, že Ž. nechtěl dále klidně přihlížeti k nepravdom, že ve výboru žádal, by byly léčebné výlohy vypláceny nejen dobře placeným pánům a slečnám, nýbrž i bídě placeným dělníkům a že také poukázal na praxi v nemocenském výboru. Více než zpráva, že se Ž. tak zachoval, není prý v článku obsaženo; správnost všeho toho byla však svědkem Ž-em prokázána a proto měl býti vynesena rozsudek sprostující. Základní chyba těchto vývodů spočívá v tom, že stížnost nevychází ze skutkového děje, jak byl zjištěn soudem kmetským, že totiž obsahem článku není toliko konstatování fakta, že Ž. pronesl ve výboru různé stížnosti atd., nýbrž že sdělením tohoto postupu Ž-ova ve spojitosti s poukazem na různé zlořády objevující se u místních drah měl býti výbor nemocenské pokladny viněn ze stranickosti proti dělníkům, přičítací se stanovám. Proto musil by se nésti důkaz pravdy právě k tomu, že členové výboru skutečně stranicky proti stanovám vědomě a soustavně poškozovali dělníky, nikoli pouze k nerozhodné skutečnosti, že Ž. ve výboru různé stížnosti přednesl. Právě v prvuvedeném směru byl však důkaz pravdy prováděn a nalézací soud zjistil, že se tento důkaz obžalovaným nepodařil; je tedy zjevné, že i tu stížnost doličuje svou hmotněprávní námitku na podkladě zcela pochybeném, jí samovolně a odchýlně od rozsudkem zjištěného stavu věci sestrojeném. Výrok soudu, že se důkaz pravdy v příčině výtky stranickosti nepodařil, napadá pak stížnost toliko tvrzením, že prý skutečně bylo prokázáno, že se udělují podpory dobře placeným úředníkům a slečnám a poukázal-li Ž. k tomu, by i k dělníkům bylo přihlíženo, byl prý i tu důkaz pravdy proveden. Tímto povšechným, nejasným přednesem nedoličuje stížnost žádného z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. uvedených, neboť nenaznačuje přesně a zřetelně body zmatečnosti a skutečnosti, které by zmatečnost onoho tak obšírně a případně odůvodněného rozsudkového výroku v příčině nezdaření se důkazu pravdy měly založiti. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaných ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 nov. k tr. řádu již v zasedání neveřejném z části jako nedůvodnou, větším dílem jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 3101.

Vyřízení zmateční stížnosti proti sprostujícímu rozsudku odpadá, byl-li obžalovaný zvolen za poslance a příslušná sněmovna nevyhověla žádosti za jeho vydání (§ 24 úst. list.).

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Zm I 546/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v trestní věci soukromého obžalobce Karla P-e proti osmi obžalovaným pro urážku na cti, spáchanou tiskem takto: Vyřízení zmateční stížnosti soukromého

obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Plzni ze dne 20. června 1925, pokud jím byl Jakub D. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 491 a 493 tr. zák., odpadá.

D ů v o d y:

Proti rozsudku krajského jako kmetského soudu v Plzni ze dne 20. června 1925, pokud jím byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 491 a 493 tr. zák., podal soukromý obžalobce zmateční stížnost. Při roku nařízeném u Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího k jejímu projednání se ukázalo, že spoluobžalovaný Jakub D. byl zatím zvolen za poslance Národního shromáždění. Hledíc k ustanovení § 24 ústavní listiny Československé republiky, podle něhož je k jakémukoli trestnímu stíhání člena Národního shromáždění třeba souhlasu příslušné sněmovny, jenž vykázan nebyl, usnesl se Nejvyšší jako zrušovací soud dne 12. dubna 1926, že se trestní řízení proti Jakubu D-ovi z jednání o zmateční stížnosti Karla P-e vylučuje, i byl sborový soud první stolice poukázán, by ohledně Jakuba D-e zařídil další podle zákona. Krajský soud v Plzni obrátil se na předsednictvo poslanecké sněmovny Národního shromáždění republiky Československé se žádostí o vydání poslance Jakuba D-e k trestnímu stíhání pro uvedený přečin, poslanecká sněmovna se však podle přípisu svého předsednictva ze dne 14. července 1927 usnesla žádosti té nevyhovět. Vzhledem k tomu a k dalšímu ustanovení § 24 ústavní listiny, že je stíhání poslance vždy vyloučeno, odepřela-li sněmovna k němu souhlas, nemůže býti v trestním řízení proti Jakubu D-ovi o soukromé obžalobě Karla P-a pokračováno a odpadá tudíž také vyřízení zmateční stížnosti Karla P-e proti výše uvedenému rozsudku soudem zrušovacím, pokud jde o obžalovaného Jakuba D-e.

Čís. 3102.

Skutková podstata zločinu podvodu ucházení se o křivé svědectví (§ 199 a) tr. zák.) vyžaduje, by se pachatel ucházel o svědectví křivé, totiž o to, by svědek udal jako pravdivé okolnosti, o kterých z vlastního seznání neví, nebo by okolnosti, které z vlastního seznání zná a o nichž má vypovídati, zamlčel; po subjektivní stránce pak vědomí pachatelovo, že to, co podle jeho žádosti má svědek potvrditi, není v souhlase se subjektivními postřehy svědkovými.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Zm I 715/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného proti rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 6. října 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu ohledně obžalovaného projednal a nový rozsudek vydal.